

Μετὰ τοῦτο, ἤρχισε νὰ συσφίγγῃ τὸ ἀντὶ ζώνης χρησιμεῖον σχοινίον τοῦ ράσου του.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν, εἶδα παραδόξον ὄνειρον μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἤμην νεκρὸς καὶ περιτετυλιγμένος ἐντὸς αἱματωμένου σαβάνου.

Ὁ Γορανφλότος δὲν ἐπλανᾶτο καθ' ὀλοκληρίαν, διότι, ἡμιαφυπνισθεὶς, εἶχεν ἐκλάθει τὸ καλύπτον αὐτὸν τραπεζομάνδην ἀντὶ σαβάνου καὶ τὰς κηλίδας τοῦ οἴνου ἀντὶ σταγόνων αἵματος.

— Εὐτυχῶς ὁμοῦ ἦτο ὄνειρον, προσέθετο ὁ Γορανφλότος, φέρων ἐκ νέου περὶ ἑαυτὸν τὰ βλέμματα.

Ἐν τῇ ἐξέτασει ταύτῃ, οἱ ὀφθαλμοὶ του προσέπεσαν ἐπὶ τοῦ Σχικῶ, ὅστις, αἰσθανθεὶς ὅτι ὁ μοναχὸς τὸν παρετήρει, ἐδιπλασίασε τὸ ρογχαλητὸν του.

— Τί ὠραῖον πρᾶγμα εἶναι ὁ μέθυσο! εἶπεν ὁ Γορανφλότος; παρατηρῶν μετὰ θαυμασμοῦ τὸν Σχικῶ. Ὅποις εὐτυχία νὰ κοιμᾶται τις τοιοῦτοτρόπως! Ἄ! αὐτὸς δὲν εἶναι εἰς τὴν θέσιν μου.

Ἐξέπεμψε δὲ στεναγμὸν, ὅστις ἀνῆλθεν εἰς τὴν διαπασῶν τοῦ ρογχαλητοῦ τοῦ Σχικῶ, ὥστε ὁ στεναγμὸς θ' ἀφύπνιζε τὸν Γασκόνον, ἔάν οὗτος ἐκοιμᾶτο πραγματικῶς.

(*Ἐπειτα συνέχεται.)

Δ.μ.λ.

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγουμένον φύλλον)

Ἀπολέσας τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του, καὶ ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἀμειλικτοῦ ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λαβυρίνθου τούτου, ἐδοκίμασε νὰ καταβῇ ἐκ τῆς μάνδρας. Οἱ ὑπηρέται, οἱ σπεύσαντες εἰς τὰς κραυγὰς τῆς Μαρίας, τὸν συνέλαβον καὶ ἐνόμισαν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς.

Δὲν δύναται νὰ φαντασθῆς τὴν ἀνακούφισιν, ἣν ἠσθάνθη δι' αὐτό. Ἐφθασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ νομίσω ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε τοῦτο ἵνα με σώσῃ. Διὰ νὰ ἴδω δὲ μέχρι τίνος φθάνει ἡ ἀγνοία τοῦ ἐγκλήματός μου ἐπλησίασα καὶ προσποιούμενος ὀργὴν:

— Ἄθλιε! ἐκραύγασα πρὸς αὐτόν.

Ὁ ἀτυχὴς ἔστρεψε βλέμμα ἱλαρὸν πρὸς με καὶ με φωνὴν τεθλιμμένην:

— Καὶ σύ, Πέτρο, μοὶ εἶπε, με νομίζεις ἔνοχον;

Ἦ! τὸ βλέμμα του ἐκεῖνο, ἡ φωνὴ του ἐκεῖνη ἐχραχθησαν βαθύτατα ἐν ἐμοὶ διπλασιαζόντα τὰς τύψεις μου.

Δ'

Ὁ ἐρημίτης εἰσέγησεν. Ἡ διήγησις τὸν εἶχε κουράσει. Ἀνεπόλησε τὴν φοβερὰν ἀλληλουχίαν τῶν ἐγκλημάτων τοῦ βίου του καὶ τοῦτα ἀφῆρσεν ἀπ' αὐτοῦ μέγα μέρος τῶν ὀλίγων δυνάμεων, αἰτίνες τῶ ἀπέμενον.

Ὁ ἀνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ ὀρηκτικῶς. Τὰ ξηρὰ τῶν δένδρων στελέχη ἔτριζον πενθίμως εἰς τὴν παγερὰν πνοήν του.

Ὁ ἡγούμενος ἐψιθύριζε:

— Φρικτόν.

— Ἄλλ' ὅ,τι θὰ σοὶ εἶπω, πάτερ μου, εἶναι τὸ φρικωδέστερον, ἐπανελάβε στεναγμῶν ὁ ἐρημίτης. Ἡ μάχαιρα τοῦ Ἀντωνίου εὐρέθη καὶ εὐρέθη ὡσαύτως ἐπ' αὐτοῦ ἡ θήκη αὐτῆς. Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ ἐγνώριζε τὸ φρικῶδες τοῦτο μυστικόν.

Ὁ Ἀντώνιος ἀγνοῶν τίνος διαβολικῆς πλεκτάνης ἢ συμπτώσεως ἐγένετο θυμᾶ, ἠδυνάτει νὰ ἀπολογηθῇ σχεδὸν ἀπεβλακῶθῃ.

Ἐσύρθη εἰς τὸ κκουργιοδικεῖον.

Ἡ ἡμέρα τῆς δίκης του προσδιωρίσθη καὶ ἦσαν εἰς τῶν μαρτύρων.

Ὅτε ὁ πρόεδρος με ἐκάλεσε νὰ θέσω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ῥήγος μὲ κατέλαβεν, ἐνόμισα ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἐκείνο, ἡ βίβλος ἡ ἱερά, ἡ περιέχουσα ὅ,τι θεῖον ἔχει ὁ κόσμος, θὰ ἐπιρροῦλοι τὴν χεῖρά μου. Τρέμων ὡς ὁ Κάϊν τὴν ἔθηκα ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὠκίσθη.

— Γνωρίζεις τὸν Ἀντώνιον; με ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Τὸν γνωρίζω, ἀπήντησα, ἦτο συμπολίτης μου.

— Τί ἀνθρώπος εἶναι; Καλὸς; κακὸς;

— Ἐεὐρῶ κ' ἐγώ. Σπανίως τὸν ἐβλεπα ἦτο πάντοτε μελαγχολικός.

— Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο τοῦ φόνου ποῦ ἦσο;

— Εἰς τὸν μικρὸν οἰκίσκον ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὸ βᾶθος τοῦ κήπου.

— Τί γνωρίζεις περὶ τοῦ φόνου;

— Ἦκουσα φωνὰς καὶ ἔτρεξα εἶδα λοιπὸν τὸν ἄγγελον αἱματόφυρτον καὶ νεκρὸν ἠρώτησα τοὺς ὑπηρέτας καὶ μοὶ εἶπον ὅτι τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ἀντώνιος, τὸν ὁποῖον ἐκράτουν.

— Τί πιστεύεις σὺ; Αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς;

Ἄν ὁ βράχος τοῦ μοναστηρίου, ὅστις ὑπέρεκειται τῆς ἀβύσσου, ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου δὲν θὰ ἠσθανόμην ὅ,τι τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἠσθάνθη.

Ἐγὼ ὁ πραγματικὸς φονεὺς ἠρωτώμην ἂν ὁ ἄθλιος ἦτο φονεὺς!

Συνήθροισα ὅλας μου τὰς δυνάμεις, διότι ἠσθάνθη ὅτι ἐκινδύνευον νὰ ἀπολέσω τὴν νοῦν μου καὶ εἶπον:

— Ποῖος ἄλλος θὰ ἐφόνευσεν τὸν ἄγγελον. Αὐτὸς ἠγάπα τὴν κόρην τοῦ αὐθέντου καὶ ἀφ' οὗ ἀηλπίσθη ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ, ἐφόνευσεν τὸν μνηστῆρά της.

— Τὸ γνωρίζεις αὐτὸ τὸ μαχαίρι; με ἠρώτησε τέλος ὁ πρόεδρος δεικνύων μοὶ τὴν γνωστὴν μάχαιραν.

Ἐεἶπα. Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐστιλβεν ἡ λεπίς ὅπως ἐστιλβε κατὰ τὴν νύκτα τοῦ φόνου, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐσκοτίσθησαν, ἡ κεφαλὴ μου περιστρέφετο ὡς ἀνέμῃ.

— Ὁχι, ἀπήντησα, ἀποστρέφων ἀπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Μοῦ τὸ ἐδειξαν, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά. Τοῦτο μόνον ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἡ θήκη εὐρέθη ἐπ' αὐτοῦ.

— Καλῶς. Κάθισε.

Κατεδικάσθη εἰς θάνατον, πάτερ μου ἐψιθύρισεν ἀγωνιωδῶς ὁ θνήσκων καὶ παρέρστη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς του ποινῆς...

Τὸν εἶδον νὰ ἀναβρίνη ὠχρὸς, ἀλλ' ἤρρεμος, με τὴν συνκίσθησιν τῆς ἀθωότητά του, τὰς βαθμίδας τῆς λαιμητόμου, ἦτι εἶχε στηθῆ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου.

— Εἶμαι ἄθλιος! ἐκραύγασε πρὸς τοὺς παρισταμένους καὶ κκεντρεχῶς προσβλέποντας αὐτόν...

Καὶ ὁ πέλεκυς κατέπεσε βαρὺς καὶ ἐτριζαν τὰ ὅστα...

Ἡ κεφαλὴ του ἔπεσεν αἰμοσταγῆς ἐντὸς τοῦ κάδου. Ὁ τριγμὸς οὗτος τῶν ὀστέων, πάτερ μου, ἀντηχεῖ τὰς νύκτας ἐτι εἰς τὰ ὠτά μου.

Ἀφῆκα νὰ κκαδικασθῆ εἰς ἄθλιος! πάτερ μου.

Πλανηθεὶς ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, στυγνός, ἀθλιός, νομιζόμενος παράφρων, οὐδαμοῦ εὐρον ἡσυχίαν.

Ἐγεῖνα μοναχός.

Τῆς μονῆς ἡ γαλήνη, τοῦ καλογήρου τὸ πραῦ ἔνδυμα ἐνόμιζον ὅτι θὰ μοὶ ἀπέδιδον τὴν ἡσυχίαν. Ματαίαι ἐλπίς!

Τὰ φαντάσματα ἐξακολουθοῦσι νὰ ἐμφανίζονται καὶ θὰ ἐμφανίζονται διηνεκῶς, μέχρις οὗ ὁ θάνατος σφραγίσῃ τὰ χεῖλη μου.

Καὶ τώρα, πάτερ μου, με συγχωρεῖς; Δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ ψυχὴ καταλείπουσα τὸ στυγερὸν σκῆνωμά της, θὰ ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ Θεοῦ ἀγνή, καθαρὰ!.

Ὁ ἐρημίτης εἰσέγησεν.

Ὁ ἡγούμενος ἐνδακρὺς καὶ κατηφῆς ἐγονυπέτησεν.

Ὁ θνήσκων ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔλαβε τὴν ἀφῆσιν τῶν ἀμαρτιῶν του.

Ἡ λάμψις τῆς συγγνώμης τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀποκαθαίρουσα πᾶν στίγμα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐφώτισε τὴν θνήσκουσαν μορφήν του.

Ὁ ἡγούμενος ἠγέρθη καὶ ἐξυπνήσας τοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κοιμωμένους μοναχοὺς διέταξεν αὐτοὺς νὰ ἀνάψωσι φκνόν, καὶ ἀσκεπῆς, με τὴν ὑπὸ τῆς θείας ἀγγλῆς φωτιζομένην γεροντικὴν μορφήν του, κρατῶν εἰς χεῖρας τὰ ἀχραντα μυστήρια ἐπορεύθη εἰς τὸ κελλίον.

Ὁ ἀσθενὴς ἐνθους ἠγέρθη καὶ ἐδράξατο μετὰ θείας ὄντος παραφορᾶς τὴν θείαν μεταλήψιν καὶ ὕστατον ἐκβαλὼν στόνον...

Κατέπεσε ψιθυρίσας τὴν λέξιν:

— Θεός!

Ἐἶχεν ἐκπνεύσει.

Ἡ ἐπὶ γῆς δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου της, τὸν ἐσυγχώρησε. Τὸν ἐσυγχώρησεν ἀράγε καὶ ἡ ἄλλη ἐκεῖνη δικαιοσύνη, ἡ οὐράνιος, ἡ ἀδέκατος;

Τίς οἶδεν;

A. Π. ΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ

COMTESSE DASH

ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται ἐλευθ. ταχ. τελῶν ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου).

Τιμᾶται Ἀραχμῆς